

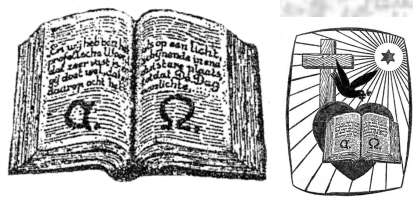
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden (Joh. 10:9)*, dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Laten we de Bijbel openen en wel bij Hebr. 11:1-10. *“Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet. Want door dit (geloof) is aan de ouden een getuigenis gegeven. Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare. Door het geloof heeft Abel Gode een beter offer gebracht dan Kaïn; hierdoor werd van hem getuigd, dat hij rechtvaardig was, daar God getuigenis gaf aan zijn gaven, en hierdoor spreekt hij nog, nadat hij gestorven is. Door het geloof is Henoeh weggenomen zodat hij de dood niet zag, en hij werd niet meer gevonden, want God had hem weggenomen. Want vóórdat hij werd weggenomen, is van hem getuigd, dat hij Gode welgevallig was geweest; maar zonder geloof is het onmogelijk (Hem) welgevallig te zijn.*

Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken. Door het geloof heeft Noach, nadat hij een godsspraak ontvangen had over iets, dat nog niet gezien werd, eerbiedig de ark toebereid tot redding van zijn huisgezin; en door dat (geloof) heeft hij de wereld veroordeeld en is hij een erfgenaam geworden der gerechtigheid, die aan het geloof beantwoordt. Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd, in gehoorzaamheid getrokken naar een plaats, die hij ter erfenis zou ontvangen, en hij vertrok, zonder te weten waar hij komen zou. Door het geloof heeft hij vertoefd in het land der belofte, als in een vreemd land, waar hij in tenten woonde met Isaak en Jakob, die medeërfgenamen waren van dezelfde belofte; want hij verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is”.

Als we dit Schriftgedeelte lezen en wel het gedeelte van die geloofsgalerij, valt het ons op, hoe de schrijver door de Heilige Geest al die gelovigen uit het Oude Testament, in het licht stelt en hoe wij daaruit een lering ontvangen, wat het waarachtig geloof is het geloof.

Er zijn in de wereld vele soorten geloof, maar het gaat hier om een bepaald geloof, het Bijbelse geloof.

Het is mij niet alleen begonnen om deze geweldige geloofsgetuigen naar voren te brengen, maar er is nog meer. In dit Schriftgedeelte vinden wij een heel bijzondere opeenvolging en dit is door de Heilige Geest aldus geïnspireerd opgeschreven.

Als we de eerste tien verzen met elkaar willen behandelen, dan vinden wij, dat in de eerste twee verzen over het echte geloof gesproken wordt; *“het geloof nu is de zekerheid is der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet”.*

De Mohammedanen, de Boeddhisten geloven ook, maar dat is niet het geloof, dat tot zaligheid brengt. Er staat: *“door dit geloof, is aan de ouden een getuigenis gegeven”.* Kent u *“dit geloof”*?

Uit welk geloof leven wij? Er zijn velen, die leven uit het geloof van anderen, die hebben een aangepraat geloof van hun voorgangers of van hun gemeente. Maar we moeten een persoonlijk geloof hebben, door de Heilige Geest ingewerkt.

Niet wat we ons zelf wijs gemaakt hebben. Maar als je het uit de Heer ontvangen hebt, dan is dat het wonder, het is het geloof, waarvan hier ook deze geloofsgetuigen van spreken.

Maar nu wil ik u wat anders aanwijzen. In vers drie lezen we: *“Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het Woord Gods tot stand gebracht is”.* Dit vers begint bij de schepping en in vers 19 is de Heilige Geest zo ver in het plan Gods voortgeschreden, dat Hij het hier heeft over *“de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is”.*

U ziet dus de aanvang van de schepping en waar het naar toe gaat, het plan van God, dat Zijn rijk zal komen en Zijn stad er zal zijn: het Hemelse Jeruzalem. Dus het plan Gods begint bij de schepping Genesis 1 en eindigt bij het Hemelse Jeruzalem Openbaring 22.

In deze tien verzen heeft de Heilige Geest het hele plan compact samengevat en daarom is dit zo'n wonderbaar Schriftgedeelte. Hierin is de grote lijn uitgestippeld van het plan Gods en daarom is het zo belangrijk en leerzaam om dit te onderzoeken.

We gaan naar vers vier: *"Door het geloof had Abel Gode een beter offer gebracht dan Kaïn; hierdoor werd er van hem getuigd, dat hij rechtvaardig was".*

Dus de Heilige Geest komt dadelijk na de schepping, vanuit die voortijd tot ons, want dit zijn allen mensen uit die voortijd, als een compact beeld van het gehele plan van God. Want die voortijd loopt ten einde in dat ontzettende oordeel van God, de zondvloed, dat een type is van het eindgericht, dat nog komen moet.

Zo verscheen na die zondvloed als het ware een nieuwe aarde, waar Noach en de zijnen op kwamen en waarop Abraham ging wandelen. Dus na de schepping spreekt de Heilige Geest direct van het offer van Abel, dat hier het type is van de waarachtige offerande, dat gebracht moet worden, want Abel neemt het beste lam van zijn schapen ten offer.

Wij zien, hoe God dat welgevallig is. God gaf daar ook getuigenis aan.

In het hele offer van Abel zien we dus na de zondeval, hoe Abel het waarachtige geloof heeft. Hij alleen kon gerechtvaardigd, gereinigd en verlost worden van de zonde door het offer. In diepste wezen moest Abel sterven, maar dat plaatsvervangend offer, dat lam, het beste van zijn kudde, dat geen gebrek had, moest sterven voor Abel, en daar gaf God getuigenis aan.

De andere lijn zien we in Kaïn, die God op zijn eigen wijze wilde dienen en een bloedloos offer bracht, dat God niet wilde aanzien. Kaïn kwam met de prestatie van hemzelf, hij was landbouwer en bracht de beste vruchten, die hij had geteeld.

Hij is gelijk aan de mens, die in zijn hoogmoed denkt, dat hij het zelf wel kan opknappen en redden en dus met een bloedloos offer komt. Hij achtte dat bloed niet nodig als een plaats vervangt lijden en sterven van de offeraar.

God gaf getuigenis aan de gaven van Abel *"en hierdoor spreekt Hij nog, nadat hij gestorven is"*. Het is ook wel merkwaardig, dat de meesten van deze geloofsgetuigen allemaal gestorven zijn.

Want we moeten sterven aan onze oude mens, sterven aan onze natuurlijke afkomst, aan onze Adamsnatuur en juist dat is zo belangrijk en heerlijk. Door dat offer, door dat gestorven zijn met Christus, leven we. Wat hier van Abel gezegd wordt, kan dat niet in de hoogste mate gezegd worden van Jezus Christus?

Spreekt Hij niet, nadat Hij gestorven is? Toen Jezus hier op aarde was en rondwandelde, had Hij al een geweldige sprake Gods, maar hoe groot was Zijn sprake, nadat Hij gestorven en opgestaan was. Hij leeft!

Zo is het ook voor allen, die in Christus zijn. Abel was al een gelovige in Christus, ook al kende hij Hem niet persoonlijk in die zin, zoals wij Hem kennen. Maar hij geloofde wel het Woord van God.

God had immers direct na de zondeval, aan het eerste mensenpaar de Verlosser, de Goël beloofd, het vrouwenzaad, waarvan de slang het de verzenen zou vermorzelen, maar dat straks de slang de kop vermorzelen zou en reeds de macht van de boze had overwonnen.

Jezus is de Overwinnaar en straks zal Hij onder de voeten van al Zijn waarachtige gelovigen de slang verpletteren. Daar is het wachten op, dat Jezus eerst Zijn Gemeente klaar heeft; die Gemeente tot de volmaaktheid zal gekomen zijn.

Zo gauw als dat gebeurt, wordt die Gemeente opgenomen in de lucht naar de hemelse gewesten, waar satan zijn heerschappij uitoefent maar dan wordt hij uit die hemelse gewesten geworpen en de Gemeente neemt de heerschappij onder Jezus over.

Maar nu moet u zien die wonderlijke lijn; we zien dus de schepping en vanuit die schepping het juiste offer, dat God welgevallig is, het offer van Abel met zijn bloed storting, het beeld van Christus, die de ware Abel is.

Hebr. 12:24 zegt: *"en tot Jezus, de Middelaar van een nieuw verbond en tot het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan Abel"*.

Dat bloed van Abel sprak toch? God sprak: *"Daar is een stem des bloeds"*. Het is dat bloed, waarin alleen redding en verlossing is. Maar het is ook dat bloed, dat de wraak oproept over allen, die dat bloed vertreden.

Denkt u daaraan, dat wordt vandaag in de kerken zo weinig geleerd, dat Jezus Christus ook de bloedwreker is. Er wordt vandaag de dag een evangelie gebracht, waar geen hel en geen verdoemenis meer bestaat en dat alles tenslotte nog wel eens zalig zal worden. Allen, die dat bloed vertreden, zal Hij ten onder brengen. Laten we dat goed verstaan!

Nu gaat de Heilige Geest het volgende hoofdpunt aanhalen, na het volbrachte offer, de Henoeh. Dat is de grote lijn van God. Vers 5 zegt: *"Door het geloof is Henoeh weggenomen, zodat hij de dood niet zag en hij werd niet meer gevonden, want God had hem weggenomen. Want voordat hij werd weggenomen, is van hem getuigd, dat hij Gode welgevallig was geweest"*.

Wie was die Henoeh? Henoeh is de zevende van na Adam, via de geloofslijn van Seth. Zeven is in de hele Schrift een getal van Gods totaliteit. Zeven bestaat uit de optelling van drie en vier. Drie is het getal van de Drie-enige God en vier is de schepping.

In de zeven is Schepper en schepping op een bijzondere wijze met elkaar verbonden. Schepper en schepping zijn in zeven tot één gemaakt, dat zien we in Jezus Christus. Hij is God, maar heeft Zich verenigd met de schepping, want Hij is mens geworden, heeft vlees en bloed aangedaan. In Hem zien we de Schepper en de schepping één geworden. Dat is wonderbaar!

Hij is God en Hij is een schepsel geworden door Zijn vleeswording, maar het moet uitgroeien tot een totaliteit, dat is Zijn lichaam, de Gemeente. Vandaar dat de Gemeente ook een zevenvoudige kandelaar is. Het getal zeven is van de Gemeente.

Henoeh is het beeld van de Gemeente. De Heilige Geest geeft in grote lijn even aan, het plan van God, vanaf de schepping tot dat de stad komt, het Koninkrijk, waar we op wachten. *"Uw koninkrijk kome"*.

Hier op deze aarde, niet zwevend, maar heel reëel op deze aarde komt het Koninkrijk, komt gerechtigheid en zullen alle volken de Heer kennen. Maar dat doet God langs een geweldige lijn, die de Heilige Geest maar even aangeeft.

Eerst dus na de schepping het offer, dat is de fundamentlegging, en na het offer de Henoeh, de zevende, die niet dood gaat, maar levend ten hemel wordt opgenomen, dat is de Gemeente, dat zijn zij, die met God wandelen.

Er staat: *"Henoeh wandelde met God"*. Henoeh wandelde net zo lang met God, tot God zei: *"Nu ga je met Mij naar de hemel"*, want op aarde wandelde hij al in de hemel. Staat dat ook niet van de Gemeente geschreven, moet niet het echte kind van God, de echte gelovige in Jezus, een wandel in de hemel hebben? Anders behoren we niet tot het Lichaam.

Naam Christenen zijn half Christenen, die moeten zich nog eerst radicaal bekeren, want Jezus kent geen half Christenen. Zegt Paulus het niet, dat we een hemels volk zijn? Henoeh kwam niet meer terug op deze aarde, hij is nog altijd in de hemel. Ook de Gemeente is bestemd voor een hemelse taak, heeft een hemelse roeping, een hemels tehuis, in onderscheiding met Israël, dat straks een aartsvolk is met een aardse taak.

Henoch (de Gemeente) wandelde met God en Paulus zegt het zo klaar en duidelijk in Fil. 3:20. *"Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen".*

Wij zijn burgers van een rijk in de hemelen en daarom zullen we ook die dingen bedenken, die van boven zijn, want Jezus zegt: *"Waar uw schat is, daar is uw hart"*.

Waar is onze schat? In de hemel of hier op aarde? Jezus zegt: *"Laat het dan boven zijn, daar kan de dief er niet bij komen en kan de mot en de roest ze niet aantasten"*. Hebt u ook zulke heerlijke aandelen, niet die aandelen die men in de krant moet nakijken of ze dalen of stijgen, neen, die goddelijke aandelen stijgen elke dag, elk uur, elke minuut, want zij zijn van boven en elke minuut brengt ons dichterbij een heerlijke toekomst!

Henoch wandelde met God, toen nam God hem weg. En wanneer nam God hem weg? Voordat de ongerechtigheid, die er al was tijdens Henoch zijn leven, een toppunt had bereikt. Voordat de afval zijn toppunt had bereikt, nam God Henoch weg.

Henoch wist er wel van, want hij verkeerde met God en God sprak met hem. Henoch was een geweldige profeet en hij wist, dat er een zondvloed zou komen. Hij wist het niet alleen, maar hij heeft er van getuigd, dus als een getuige van God heeft hij gesproken.

Zo heeft de Gemeente ook een profetische opdracht. We weten, dat er een eindgericht zal komen, hoewel we zelf dat eindgericht niet zullen meemaken. Henoch wist dat ook, hij zou het nooit meemaken op aarde, maar vanuit de hemel zou hij het zien. Maar hij waarschuwde, dat het komen zou en hoe?

Nauwkeurig, want hij noemde zijn zoon Methusalah, een wonderlijke naam. Omdat Henoch profeet was en met God verkeerde, noemde hij zijn zoon "Methusalah" en dat betekent; "als hij sterft, komt het oordeel".

Iedereen wist dat Methusalah een sterfelijk mens was en als men die naam hoorde, wist men dus ook, dat het oordeel zou komen met zijn dood. Was dat niet een machtig getuigenis, een machtige aansporing voor de mensen om zich te bekeren?

Zo is het ook gegaan, Methusalah is bijzonder oud geworden. God heeft het gericht nog tot het laatste toe uitgesteld. Methusalah is de oudste geworden van allemaal, maar toen hij stierf, kwam in dat zelfde jaar de zondvloed.

Korte tijd daarna braken de waterstromen los, want Henoch was een profeet Gods. Het was een opdracht aan Henoch, want hij was het beeld van de Gemeente, het lichaam van Christus.

Wij hebben hier ook een opdracht. We zijn niet van deze wereld, maar we leven wel in deze wereld en we hebben te wandelen met God en Zijn getuige en profeet te zijn. Omdat we weten dat we elk ogenblik weggehaald kunnen worden, moeten we er op ingesteld zijn, dat als we weg gehaald worden, wij een getuigenis aan de wereld achterlaten, dat het gericht komende is.

Daarom is het zo belangrijk, dat er een bepaald getuigenis van Gods kinderen achter blijft. Boeken over het evangelie, Bijbelstudies die achter blijven in de kast maar ook op het internet, opdat men dan ook nog het evangelie kan lezen, die mogelijk nog mee helpen, dat mensen tot het licht dan nog komen. Als de Gemeente is weggenomen, zal er een schrik zijn en dan zal er ook nog een weg van ontkomen zijn.

Henoch was de zevende, God nam hem weg en wat krijgen we dan in de volgende lijn? In vers zeven lezen we: *"Door het geloof heeft Noach, nadat hij een Godsspraak ontvangen had over iets, dat nog niet gezien werd, eerbiedig de ark toebereid tot redding van zijn huisgezin; door dat geloof, heeft hij de wereld veroordeeld."*

Henoch is de zevende van de voortijd en daarom een beeld van de Gemeente maar Noach is de tiende. En wat wil tien zeggen? Tien is het getal, dat betekent dat God een afgesneden zaak doet. Toen de tiende na Adam er was, deed God een afgesneden zaak en ging de wereld ten onder in de zondvloed. Ook is tien het getal van de verantwoordelijkheid van de mens tegenover de eis van God.

De mens heeft een verantwoording tegenover Gods eis. God laat niet altijd met Zich spotten. Dat zagen we al in Egypte. God gaf Farao de kans tot en met negen gerichten om zijn hart te neigen, om het volk te laten gaan; maar als hij dat niet doet komt de tiende.

Dan is het voor God een afgesneden zaak en wordt er aan Farao niets meer gevraagd; de eerstgeborenen sterven en Farao komt om in de Schelfzee.

Dat is ook een regel in Gods wet. God stelt tien geboden, dat is de wet van Sinaï; het is Gods eis tegenover de mens en het komt nooit tot elf.

Noach was dus de tiende en gaat God niet verder met die oude wereld. Weet u wel, dat toen God tegen Noach zei: "Bouw de ark" en hem alle maten ook precies opgaf voor hem en zijn huisgezin, toen had Noach nog geen kinderen.

Hier zien we dat de kinderen al worden gerekend tot het komende geslacht, want God heeft dit honderd en twintig jaar van te voren gezegd, dat hij die ark moet bouwen. Pas twintig jaar later werd Noach pas vader van Sem, Cham en Jafeth; dat is nu geloof!

In zijn vijfhonderdste levensjaar werden Sem, Cham en Jafeth geboren en honderd jaar later kwam de Zondvloed. Noach was vierhonderd en tachtig jaar oud, toen God de zondvloed afkondigde.

Ik wil alleen nog op iets wijzen. Waarom die 120 jaar? Ik zal u uit de Schrift laten zien, dat honderd en twintig de genadetijd is, waarmee God dat tijdperk definitief beëindigt.

God had tot de oude wereld van de voortijd al gesproken door Zijn dienstknechten, bijzonder Henoch, Methusalah, Lamech en Noach en toen gaf God als laatste afsluiting nog 120 jaar. Een laatste genadetijd, waarin de mens zich kon beteren en tot God gaan en mede een schuilplaats kon krijgen in de ark.

Deze 120 is dus de afsluiting van de genadetijd. Houdt u dat goed vast, want het is één van de grondzuilen in de Bijbel. God doet niet zo maar wat, de ene keer zo en dan de volgende keer weer anders. Het heeft een diepe zin. We moeten het goed vasthouden, dat 120 de genadetijd is, die God geeft aan een verdorven mens om zich te bekeren en wie zich niet bekeerd, komt om in het eindgericht.

Nu is er nog een andere tijd. Niet alleen bij het eindoordeel gaat het om genade, maar allereerst om iets anders. God is een God van gerechtigheid en rechtvaardigheid, die geen onrecht duldt en zo heeft God in zijn wet bekend gemaakt, dat Hij een bepaalde tijd geeft, waarin recht moet geschieden. Zullen we dat eens samen opslaan?

In Lev. 25 vanaf vers 8: *"Voorts zult gij u zeven jaarsabbatten tellen, zeven maal zeven jaren, zodat de dagen van de zeven jaarsabbatten negen en veertig zijn. Dan zult gij bazuingeschal doen rondgaan in de zevende maand op de tiende van de maand; op de verzoendag zult gij de bazuin doen rondgaan door uw ganse land. Gij zult het vijftigste jaar heiligen".* (dat 50ste jaar wordt ook jubeljaar genoemd of het aangename jaar des Heren) God zegt: *"Gij zult het 50ste jaar heiligen en vrijheid in het land afkondigen voor al zijn bewoners".*

God zegt dat er om de 50 jaar recht moet geschieden voor jullie onrecht; dan moeten allen weer de vrijheid krijgen, moet alles weer op zijn plaats komen. De man, die zich als slaaf verkocht heeft, moet weer vrijgelaten worden met zijn gezin. Het grondbezit, dat hij verkocht heeft uit armoede, moet weer terugkomen aan hem. Toen God met Israël een Theocratie begon (een Gods regering), heeft Hij het land verdeeld. Elke stam kreeg zoveel en niet alleen elke stam, maar elk geslacht in die stam kreeg een erfdeel, allemaal evenveel.

Zo begon God zijn Theocratie met Israël. Wat betekent dat? Er was geen één arme onder hen, het waren allen grondbezitters. Ze hadden allemaal een rijke erfenis gekregen, zoveel, dat ze allen een goed bestaan hadden.

Maar door de zonde, omdat men Gods wet overtrad, kwam de één in armoede en de ander wist bijeen te schrapen. Zo kreeg men aan de ene kant armoede en aan de andere kant rijkdom; maar God had gezegd, dat om de 50 jaar alles weer terug moest komen. De arme hield op arm te zijn en de rijke moest alles weer terug geven. Waar socialisme zou je zeggen!

God laat het toe, opdat de mens zich bekeert en de schepping vrijgemaakt wordt. Maar God zegt: *“er is een tijd en dan moet het afgelopen zijn”*. Dan grijpt God in. *“Gij zult het 50ste jaar heiligen en vrijheid in het land afkondigen voor al zijn bewoners, een jubeljaar zal het voor u zijn, dan zal ieder van u zijn bezitting en tot zijn geslacht terug keren”*. In vers 13 staat: *“In het jubeljaar zal ieder van u zijn bezitting terug krijgen”*.

In vers 23 staat: *“En het land zal niet voor altijd verkocht worden, want het land is van Mij”*. Dat moet u maar eens lezen, die wet van het Jubeljaar. De aarde is toch van God, die Hij aan de mens gegeven heeft, die Hem dient.

De aarde is echter onder vreemde heerschappij gekomen. Maar er komt een jubeljaar, waarin de aarde vrijgemaakt wordt van de vreemde macht en dan komen Gods kinderen allen in vrijheid, allen, die van God zijn en krijgen het erfdeel.

“Want de aarde is Mijn”, zegt God, en ook de mensen zijn van Hem. Dat staat in vers 55: *“Want de Israëlieten zijn Mij tot knechten: Mijn knechten zijn zij, die Ik uit het land Egypte heb geleid; Ik ben de Here, uw God”*. Daarom mochten zij geen slaven blijven.

Dat is dus de goddelijke eis. Aan de goddelijke eis valt niet te tornen, want God zal niet met Zijn eis schipperen. Dat denken de mensen wel eens, maar God is een onveranderlijk God.

Het getal van de Goddelijke eis naar zijn recht is “vijftig”, “zeven” maal “zeven” plus de nieuwe “een”.

Maar waar het hier om gaat is een eindoordeel, een eindgericht. Dus de tijdslijmie van het Goddelijke recht is “vijftig” de tijdslijmie van de genade is “120”. Gods tijdsplan met de mens en de aarde, dat reeds voor de schepping door Hem was vastgelegd, komt in deze twee getallen tot uiting. We hebben gezien, dat “120” de genadetijd Gods is, waarin de gevallen mens zich kan bekeren.

Terwijl “50” het aantal jaren is, waarin alles telkens weer zich moest herstellen, zoals God het had ingesteld naar Zijn eis en wet. God maakt, dus de volledige afsluiting met het eindgetal van de genade maal het tijdslijmie van de afsluiting van de gerechtigheid.

God laat het uiteindelijke jubeljaar aanbreken met Jezus wederkomst door “120”, het getal van de genade, te vermenigvuldigen met het getal van het jubeljaar, dus $120 \text{ maal } 50 = 6000$ jaar.

Gods plan is dus, dat 6000 jaar na de schepping alles weer op zijn plaats komt.

“120” jubeljaren geeft God dus aan deze wereld, opdat de mensen zich bekeren en wie zich dan niet bekeert, dan grijpt God in. Lees u maar eens Lev. 25:25. *“Wanneer uw broeder verarmd is en iets van zijn bezitting heeft moeten verkopen, dan zal zijn naaste bloedverwant als lossers optreden, en hij zal loskopen wat zijn broeder heeft moeten verkopen”*.

De lossers, (God gaf ook dat lossersrecht; lees de studie: “de Goël” “de Lossers”) kon het land eerder vrijkopen alsmede de slaaf, maar na “50” jaar moest alles vrij zijn. Jezus Christus is de Lossers en wie nu tot Hem komt, wordt vrij, die wordt van een zondeslaaf, een vrij kind van God.

Maar de wereld laat zich niet door Jezus verlossen! Denkt u dat toch niet. Een groot deel van het mensdom laat zich niet door Jezus verlossen, en nu zegt God: *"Dan komt de 50, Mijn jubeljaar, de dag van geklank van de bazuin"*. Het staat er toch?

Dan moet de bazuin geblazen worden, ja, die bazuin. Eerst gaat de bazuin voor de Gemeente, oh prijs God! Want ook dit onderscheid kent men niet.

Er zij er, die zeggen, dat de Gemeente opgenomen wordt bij de laatste bazuin en verwijzen dan naar Openb. 14 en 15, waar de laatste bazuin gaat. Maar dat is een geheel andere bazuin.

De Schrift leert, dat er drie soorten van bazuinen zijn. De bazuin voor de Gemeente is een bazuin, die twee stoten laat horen. (geen zeven, maar twee maal één). Als die bazuin voor de eerste maal gaat, zullen zij die in Christus ontslapen zijn, uit de graven opstaan in het Opstandingslichaam. Daarna gaat de bazuin voor de tweede keer en dan zullen de levenden, in een punt des tijds veranderd worden. Het is maar één bazuin, die twee keer zal klinken.

Voor Israël gaat er ook een bazuin, die Israël zal vergaderen. Als God daarop laat blazen, zal Israël in beroering komen; de dorre doodsbeenderen uit de graven zullen dan langzaam bij elkaar komen. Die bazuin gaat vandaag! Ziet u het niet?

God laat die bazuin nog steeds horen, elke keer weer een stoot. Maar daarna komt er een getal van zeven bazuinen, de gerichtsbazuinen, als een afsluiting van het goddelijke oordeel over de wereld.

Zo zien we dus, in dat Hebr. 11 een geweldig grote lijn: eerst de schepping, dan het offer, waar Abel een voortype was van Christus, dan de Henoch, de Gemeente, het Lichaam, dat een profetische taak heeft: Daarom laat de boodschap nog klinken, eer onze aardse stem verstomt! Henoch zorgde dat, als hij weg was, de wereld nog elke dag kon horen en weten, dat er een oordeel zou komen, (de zondvloed), door zijn zoon, die hij achter liet.

Laten wij profetische zonen achter? Ik geloof, dat de Gemeente daar een taak in heeft; ik geloof dat de Gemeente ook een taak heeft om een profetische zoon onder Israël achter te laten. Israël, die wel door de grote verdrukking gaat.

Want nu krijgen we Noach, de tiende, die in het bijzonder een beeld is van Israël en de heidenen, die ook met Israël samengevoegd worden, maar dan worden die heidenen proselieten. Dat is heel iets anders. Er worden nog heel wat heidenen aan het volk Israël toe gevoegd, ook de Arabieren.

God heeft een belofte gegeven. Hij zegt in Jes.19:24-25. *"Te dien dage zal Israël de derde zijn naast Egypte en Assur, een zegen in het midden der aarde, omdat de Here der heerscharen het gezegend heeft met de woorden: Gezegend zij mijn volk Egypte en het werk mijner handen, Assur, en mijn erfdeel Israël"*.

We hebben een voortak, Henoch had een voortak, Henoch liet een profetische zoon achter: Methusalah. Zolang die zoon op de aarde in leven was, betekende dat nog genade. Is dat duidelijk? Maar zo gauw die zoon stierf, kwam het oordeel, de zondvloed.

Het eindoordeel zal bij de Gemeente in vervulling gaan. Wij zijn geroepen om nu een eerste uitverkoren rest uit Israël tot Jezus te brengen. De 144.000, die straks verzegeld worden met de Heilige Geest moeten achterblijven (ze blijven net zo lang op de aarde, totdat de Heer ze wegneemt).

Want als ze weggenomen zijn, dan komt op hetzelfde moment het gericht. Deze 144.000 uit Openb. 7, die een getuige zijn en dat is de Methusalah. Gaat u het begrijpen?

Methusalah, de profetische zoon van Henoch, zo zullen de 144.000 Joden de profetische zonen zijn van de Gemeente. De profetische zoon van Henoch verwekt weer de Noach. Uit die 144.000 bekeerde Joden gaat het volk Israël komen, dat straks als natie zich zal bekeren, de Noach, die door de grote verdrukking heengaat, maar op bijzondere wijze bewaard blijft.

Zoals Noach door de zondvloed heenging, zo zal ook Israël bewaard worden. Dat is die vrouw uit Openb. 12, die vlucht in de woestijn; maar eerst wordt haar zoon weggenomen, dat zijn die 144.000, die profetische zoon. (lees de studie hierover)

Maar Henoch had nog een andere taak. Hij had niet alleen een profetische zoon, maar ook een profetisch boek achtergelaten. Het boek Henoch, erg onbekend, maar het is er toch, want ook Judas getuigt ervan. In Judas 14 lezen we, wat Henoch geprofeteerd heeft. En ik geloof, dat dit ook voor ons van betekenis is.

We hebben niet alleen een profetische zoon achter te laten, maar ook profetische geschriften. Dat is onze taak! Dan komt de Noach en gaat door het gericht heen naar een herstelde aarde; dat is het Duizendjarig Rijk.

Daarna krijgen we Abraham, die het type is van het volk, dat met God wandelt, het bekeerde Israël, dat in het land zal wezen en daar de stad ontvangt in het Duizendjarig Rijk. Israël dat over de ganse wereld het evangelie zal gaan brengen en andere volkeren zullen hun akkers, kudden en wijngaarden verzorgen.

Zo zien we, hoe wonderbaar de Heilige Geest de grote lijnen aangeeft. Laten we daarom biddende en wakende zijn. Voor ons is het jubeljaar al reeds aangebroken. Jezus zei, toen Hij ging optreden, terwijl Hij de boekrol van Jesaja ging openen: *"Heden is het aangename jaar, het jubeljaar des Heren"*, voor degenen, die het geloven. Hij is de Losser, de Goël.

Maar als Gods genade met Gods recht, de twee tijdslijmieten ten einde gespoed zijn, dan doet God een afgesneden zaak. Nogmaals Gods tijdslijmiet voor Zijn recht is "50", Gods tijdslijmiet voor de genade is "120".

Genade en recht zijn twee dingen, waar God mee handelt in deze wereld en de som daarvan is 6.000 en dan komt het zevende, dat is het 1.000 jarig rijk, dan is Christus vredevorst en de Gemeente, als Zijn lichaam en de Vrouw des Lams, zal met Hem regeren en heersen vanuit de hemelse gewesten. We zijn een hemels volk en hebben een hemels tehuis.

Israël als de Noach zal op de nieuwe aarde Zijn wijngaard gaan planten. Maar zal niet dronken worden van ongerechtigheid, want er zal een eeuwige gerechtigheid zijn, want er staat geschreven, dat de bergen van Israël zullen druipen van zoete wijn. Noach begon ook een wijngaard te bouwen, hij was toch een wijngaardenier?

Straks zal Israël een wonderbare zegen hebben; de bergen van Israël zullen druipen van vettigheid, de zaaier zal de maaier in de weg lopen, vier maal per jaar zal er oogst zijn, geen misoogst; de woestijn zal bloeien als een roos.

Kent u al die woestijnen om Israël heen; de Arabische woestijn, de woestijn van Juda en de Sahara? Het wordt een paradijs, want er is nog oergrond, die niet uitgemergeld is, daar die grond in die tijd ervoor rust heeft gehad. De Sahara bestaat niet uit zand, maar uit een droge oeraarde, dat op zand lijkt.

Maar God zal straks waterbeken en rivieren doen opkomen. De wetenschap bevestigt dit, men heeft ontdekt, dat er onder de Sahara een geweldige, ondergrondse zee met zoet water is. Dank God voor de zegeningen, die gaan komen. Laten we daarom zo wakende zijn en de Heer danken.

Zijn Naam is groot!
Amen.